

Zaharia

Preotul Zaharia s-a dus la tămâiat,
Și-un înger de la Domnul lui i s-a arătat.
Atunci o mare frică preotul a simțit,
Dar îngerul îi spune să fie liniștit.
"Eu sînt-îi zice solul,Gavril,și îți vorbesc,
Eu stau în fața sfîntă a Tatălui Ceresc;
Și iată vestea bună din cerul minunat:
Cînd te-ai rugat la Domnul,tu ai fost ascultat."

Cor:

Domnul-plinește,cînd El vorbește,
Chiar dacă unii s-au îndoit.
Să dăm de veste căci Domnul este
Atotputernic și Slăvit.

"Și iată Zaharia,tu n-ai avut copii,
Dar Domnul te anunță prin mine ca să știi,
Căci El îți dăruiește un fiu,un băiețel,
Prin care izbăvește poporul Israel.
Așa ca și Ilie,el îi va înfrunta
Pe împotrivorii ce nu vor asculta.
O mare bucurie va fi în Israel,
Căci calea mîntuirii o pregătește el."

Dar omul cu-ndoială din drum s-a abătut,
Și pentru-aceasta iată,el graiul și-a pierdut.
Căci nouă luni de zile n-a mai rostit cuvînt,
Să știe,să cunoască,căci Dumnezeu e sfînt.
Cînd Domnul îți vorbește,tu nu te îndoii,
Cuvîntul Lui e veșnic,el se va împlini.
Ioan Botezătorul,copilul s-a născut,
Și-n casa părintească el mare a crescut.

El n-a băut nici bere,nici vin amețitor,
Nici n-a purtat podoabe în chip strălucitor.
Mantaua și sandale,și-un brîu peste veșmînt,
Căci el era prorocul cel plin cu Duhul Sfînt.
Lăcustele și miera erau a lui meniu,
Căci el e glasul care răsună în pustiu.
Să se coboare munții,și oamenii smeriți,
Să vină toți la Domnul să fie mîntuiți.

Dar după toate-acestea,Irod s-a supărat,
Căci Ioan Botezătorul și lor le-a predicat.
A lui Irod soție cu moartea l-a lovit,
Căci el le-a spus păcatul în care au trăit.
La fel ca Izabela,femeia foarte rea,
S-a răzbunat pe omul ce Domnului sluzea.
Dar nu-i nimic,martirii vor străluci nespuse,
În ziua răsplătirii,cînd va veni Isus.

Amin